

mændene komme under Kapitalisterne, og jeg har atter og atter advaret imod, at det skulde ske her i Danmark, som er sket i England, at Værdierne synke under Prioritetsgælden. Saa ejer den danske Landmand ikke mere den danske Jord, men saa er det Kapitalisterne, der ere Herrer i Huset her som i England. Jeg skal nu læse op, hvad Kommissionen siger om Husmændene og Arbejderne: „Ogsaa den anden Klasse, de saakaldte Freeholders Stilling er overordentlig sørgelig. Det var endnu for 20—25 Aar siden en god Forretning at købe en lille Jordlod, og der var mellem disse smaa Bønder en formelig Kamp om at komme til at eje Jord. Den Mand, der ejede 100 Lstr., betænkte sig ikke et Øjeblik paa at byde 1000 Lstr. for 10 acres godt Land, thi det var tilstrækkeligt, naar han betalte 10 pCt. af Købesummen kontant, Resten kunde han let faa til Laans. Men Laanet maa han nu som den Gang forrente med 4½ ja 5—6 pCt., og det er mere, end han nu kan bære. Uagtet disse Folks Arbejdstid er meget lang — et Landbrugskammer beretter fra Kl. 3 Morgen til Kl. 7 Aften — uagtet de leve utrolig nøjsomt (der kommer aldrig Kød paa deres Bord) og gøre alt for at klamre sig ved Hus og Hjem, forsvinde de dog mere og mere. Kommissionen beklager dette dybt, thi disse Folk ere en Pryd for deres Stand — myreflittige, pligttopfyldende, dygtige“. Der se De det, som det ærede Medlem henviser til. Og naar det ærede Medlem siger, at der holder Daglønnen sig, saa erklærer jeg, at det eneste Land, i hvilket Daglønnen er falden, er netop Frihandelslandet England. Her staar for forskellige Egne, hvorledes den er gaaet ned, hvorimod Daglønnen i Tyskland og Sverige er stegen. Saaledes ere Forholdene i England, og det jeg vil advare imod, er netop, at vi faa en saadan Tilstand i vort Fædreland.

Der tales om Frihed. Jeg kan ikke forstaa, at nogen frisindet Mand kan være med til at nægte Landbruget Beskyttelse. Der er en Del af dette Tings Repræsentanter, der ere Landboere, og de maa vel komme til at staa ved Siden af mig i den Kamp, der føres. Da Skatten blev paalagt

den danske Jord, var det, fordi vi trængte til Penge. Den blev imidlertid ikke lagt paa selve Jorden men paa Produktionen af Jorden, og der, hvor Jorden var god, blev der paalagt den højeste Skat. Der toges Hensyn til Jordens Ydeevne, det er den, der er beskattet. Da man gik hen og beskattede Haandværkerne, gik man den Vej, at man opmaalte hans Hus, og beskattede det efter Kvadratalen. Det var nu ingenlunde, fordi han var Haandværker, eller fordi han ejede Huset, men fordi han fik Lov til at sælge sine Varer og Frembringelser her i Landet. Derfor betaler han sine Skatter, og vi betale vore Skatter, fordi vi have Lov til at bringe vore Varer frem paa det danske Marked. Nu er det saadan, mine Herrer, at de fremmede kunne gaa ind i Landet og sælge deres Varer uden at betale en eneste Øre i Skat. Jeg vil spørge, om nogen frisindet Mand kan være med til at opretholde noget saadant. Jeg kan ikke indse det. Jeg skal give et lille Eksempel paa, hvorledes Stillingen er, naar vi se hen til Indførslen fra Rusland. I 1887 indførtes hertil fra Rusland 583 Heste, nu 2,822, der indførtes af Kød og Flæsk i 1887 1,800 Pund, nu 1,413,000 Pund, af Fjerkræ indførtes der i 1887 5,100 Stkr., nu 288,400 Stkr., af Smør indførtes der i 1887 197,000 Pund, nu 14,451,000 Pund, og saaledes fremdeles af Landbrugsvarer. Enhver vil kunne se, at naar Varerne saaledes kunne kastes uhindret ind paa Pladsen her, villø de forrykke Grundlaget. Det var dog ikke særlig det, jeg vilde skildre, men jeg vil fremstille for Dem det Forhold, at hvis de Varer vare avlede paa dansk Jord, vare de skattepligtige til den danske Stat, men da de ere avlede i Rusland, ere de skattefri. Kan det falde i Traad og være god Logik? Kan nogen være Frihandelsmand og ville opretholde saadanne Forhold? Jeg tror det ikke. Jeg er glad ved de Ord, der ere faldne, og den Bevægelse, der har begyndt at rejse sig. Jeg ser i den Splitelse, der er kommen, et Tegn paa, at vi nærme os den Tid, at vi maa komme med i Udviklingen, og jeg tror ikke, jeg helt forgæves har fyret i Kakkellovnen i de sidste Aar. Jeg skal ogsaa blive ved dermed saa længe, indtil der bliver en saadan Varme,